နိုင်ငံတကာ ကဗျာ (စာစဉ် ၁)

ဂါဆီယာလော်ကာ ရဲ့ ကဗျာများစုစည်းမှု

(ပိုင်သစ်နွယ်စုစည်းသည်)

မြန်မာပြန်- မောင်သစ်တည်(မြသန်းတင့်)၊ မောင်ကိုကို (အမရပူရ)၊ ညီမွန်၊ မောင်ဒေး၊ မျိုးတေဇာမောင်၊ နေမျိုးဆက်လူ

- ♦ မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းအပြင်အဆင်
- ➢ အိုဏ်းပိုင်မှူး
- ♦ ထုတ်လုပ်နှင့်ဖြန့်ချီ
- ➢ ကဗျာစာအုပ်လင့်များ PDF

• စာတည်းမှတ်တမ်း

ဂါဆီယာလော်ကာရဲ့ ကဗျာများစုစည်းမှု / ဘာသာပြန်

ကဗျာစာအုပ်လင့်များ PDF / နိုင်ငံတကာစာစဉ် အမှတ်(၁)

21.7.2022

ပိုင်သစ်နွယ်စုစည်းသည်

မြန်မာပြန်- မောင်သစ်တည်(မြသန်းတင့်)၊ မောင်ကိုကို (အမရပူရ)၊ ညီမွန်၊ မောင်ဒေး၊ မျိုးတေဇာမောင်၊ နေမျိုးဆက်လူ

❖ တစ်ဝက် လ

လ ဟာ ရေပေါ်မှာ ခရီးသွားလို့။

ကောင်းကင်ဟာ ဘယ်လို ငြိမ်သက်နေမှုပါလိမ့်။

လ ဟာ ခရီးသွားနေရင်းနဲ့

မြစ်ထဲက ``နွမ်းလျလျအရောင်တလက်လက်''ကို

ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ရိတ်လှီးနေရဲ့။

အဲဒီ အတောအတွင်းမှာ

ပျိုရွယ်သူ ဖားကလေးဟာ

မှန်ကြေးမုံ သေးသေးလေးအတွက်

"လ" ကို ကိုက်ချီသယ်ဆောင်သွားခဲ့ပေါ့။

- *Gercia Lorca's Half moon*

မြန်မာပြန်- မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

❖ ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ လိမ္မော်ပင်

သစ်ခုတ်သမားနဲ့
ငါ့အရိုပ်ကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်ပါတော့
အသီးကင်းစွာ နေရခြင်း ဆင်းရဲမှု
ငါ့ကို လွတ်မြောက်ပါစေတော့
ဘာ့ကြောင့်များ မှန်တွေနဲ့ ပတ်လည်ရံပြီး
ငါ မွေးဖွားလာရုပါလိမ့်
နေ့က ငါ့ကို လှည့်ပတ်သွားနေတယ်
ညက သူ့ရဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေထဲမှာ
ငါ့ကို အသစ်ပြန်ဖြစ်အောင်
လုပ်နေတယ်
ငါ့ကိုယ်ငါ မမြင်ရဘဲ
အသက်ရှင်နေချင်စမ်းပါဘိ
ပုရွက်ဆိတ်များနဲ့ သိမ်းငှက်များဟာ

ငါ့အရွက်များနဲ့ ငါ့ဥက်များ

ဖြစ်စမ်းပါဘီ

သစ်ခုတ်သမားငဲ့

ငါ့အရိုပ်ကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်ပါတော့

အသီးကင်းစွာ နေရခြင်း ဆင်းရဲမှု

ငါ့ကို လွတ်မြောက်ပါစေတော့။ ။

- *Garcia Lorca e Song of the Withered Orange Tree*

မြန်မာပြန်-မောင်သစ်တည် (မြသန်းတင့်)

❖ တေးသစ်များ

"အရိပ်တစ်ခု ငတ်တယ်"လို့ ညနေခင်းကပြောတယ်
"ရွှန်းလတ်တဲ့ကြယ်တွေ ငတ်တယ်"လို့ လမင်းကပြောတယ်
ကျောက်သလင်းလို ကြည်လင်တဲ့ရေပန်းတွေက နှုတ်ခမ်းတွေကို
တောင့်တပြီး
လေပြေက သက်ပြင်းချသံကို လိုချင်ပါတယ်တဲ့
ငါကတော့
မှေးမြဲထုံရီတဲ့ရနံ့နဲ့ ရယ်မောသံကို ငတ်တယ်
လမင်းနဲ့ကြာပန်းတွေမပါတဲ့
တေးသစ်ကို ငတ်တယ်
နွမ်းကျေတဲ့ အချစ်ခန်းမပါတဲ့ တေးသစ်တွေကို ငတ်တယ်
ငြိမ်သက်တဲ့
အနာဂတ်ရေပြင်တွေကို
လှုပ်ရှားစေမယ့် တေးတစ်ပုဒ် အနာဂတ်ရေပြင်ရဲ့ လှိုင်းတွန့်များနဲ့ နှံ့နှစ်များကို

မျှော်လင့်ချက်နဲ့အားဖြည့်ပေးမယ့် မနက်ဖြန်ခါရဲ့
တေးသစ်တစ်ပုဒ်ကို ငါ ဝတ်တယ်
အတွေးလည်း ကြွယ် နောင်တနဲ့ သံဝေဂလည်း မပါ
ဆန်းကြယ်တဲ့အိပ်မက်တွေလည်း မပါတဲ့ တောက်ပရှုန်းလတ်ပြီး
သံမဏိသားကျတဲ့ တေးသစ်တစ်ပုဒ်ကို ငါ ဝတ်တယ်
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ရယ်သံတွေ ဖြည့်ပေးမယ့် ကဗျာအသွေးအသားတွေ
မပါတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ကို ငါ ဝတ်တယ်
(မသိနိုင်တဲ့အရာဆီကို လွင့်သွားတဲ့မျက်ကန်းခုံတွေရဲ့ ပျံသန်းမှုလို)
အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ဝိညာဉ်
လေတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ဆီကို
ရောက်တဲ့တေးတစ်ပုဒ် ။ထာဝရနှလုံးသားရဲ့ ရှင်လန်းကြည်နူးမှုမှာ
နောက်ဆုံးပိတ် နားခိုနေမယ့်
တေးတစ်ပုဒ်ကို ငါ ဝတ်တယ်။ ။

- မြန်မာပြန်-မောင်သစ်တည် (မြသန်းတင့်)

❖ လမင်းရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် စကားပြောခန်း

ငါဟာ မြစ်ပြင်ရဲ့ ဝိုင်းစက်တဲ့ ငန်း
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေရဲ့ မျက်လုံး
သစ်ရွက်တွေပေါ်က အရုဏ်အတု
(ငါ့ထံက) ဘယ်သူ လွတ်အောင်
ထွက်ပြေးနိုင်သလဲ
ဘယ်သူ ရှောင်ပုန်းနိုင်သလဲ
တောင်ကြားက
ချုံတွေထဲမှာ
ဘယ်သူ ရှိုက်ငိုသလဲ
လေပြည်ထဲမှာ
လမင်းက စားမြောင်တစ်ချောင်းကို
စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်
(လေဟာ) ခဲသားရဲ့ ချုံခို တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်လို့

(လရောင်ခများ) သွေးငုံချင်း ချချင်တယ်

ငါ ဝင်ပါရစေတော့

နံရံတွေ ပြတင်းမှန်တွေ တစ်လျှောက်မှာ

ငါ လျှောဆင်းခဲ့ရတာ

သွေးခဲမတတ် အေးလှပြီ

နွေးနွေးထွေးထွေး နေနိုင်အောင်

အိမ်မိုးတွေကို ဖွင့်ပေးပါတော့

ရင်အုံတွေကို ဖွင့်ပေးပါတော့

ငါ ချမ်းလှပြီ

ငါ့ရဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သတ္တုပြာမှုန်တွေဟာ

တောင်ကုန်းတွေ လမ်းမတွေပေါ်မှာ

မီးလျှံညွှန့်ကို လိုက်ရှာနေကြတယ်

ဒါပေမဲ့ နှင်းပွင့်တွေက ငါ့ကို

သူတို့ရဲ့ မဟူရာ ပခုံးထက်မှာ

ထမ်းထားကြတယ်

ရေကန်တွေထဲက ရေတွေက
ငါ့ကို ဆွဲနှစ်ကြတယ်
ဒီနေ့ညကျရင်
ငါ့ ပါးပြင်တွေပေါ်
လေရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့
ခြေထောက်ကြီးတွေအောက်
ပြွတ်သိပ်နေတဲ့ ကျူပင်တွေပေါ်မှာ
သွေးနီတွေ စီးကျတော့မယ်
အရိုပ် မရှိပါစေနဲ့
အမိုးအကာ မရှိပါရစေနဲ့
သူတို့လည်း ပြေးမလွတ်စေရဘူး
ရင်အုံတစ်အုံထဲကို ဝင်ပြီး
ငါ့ကိုယ်ငါ နွေးထွေးချင်တယ်
ပူနွေးတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု
ငါ့ရင်အုံ တောင်ထွတ်တွေပေါ်ကို

ဖြန့်မိုးပေးမဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု

ငါ လိုချင်ပါဘိ

ငါ နားပါရစေ ငါ ခိုပါ ရစေ

(သစ်ကိုင်းဘက်သို့ လှည့်၍)

ဘယ်အရိပ်ကိုမှ ငါ မလိုချင်

ငါ့ရောင်ခြည်တွေဟာ

နေရာအနှံ့ ထိုးဖောက်သွားစေရမယ်

မည်းနက်တဲ့ ညှာတံတွေပေါ်မှာ

ကြီးကျယ် ခမ်းနားခြင်းရဲ့

ညည်းတွားသံတွေ ပေါ်စေရမယ်

ညကျရင်

ငါ့ ပါးပြင်များပေါ်နဲ့

လေရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ခြေထောက်တွေအောက်

ပြွတ်သိပ်နေတဲ့ ကျူပင်များပေါ်မှာ

ချိုမြိန်တဲ့ သွေးတွေ စီးကျတော့မယ်

ဘယ်သူ လွတ်အောင် ပုန်းနိုင်ကြမလဲ

ထွက်ခဲ့ကြတော့

မြင်းကို စိန်ရောင် တလျှပ်လျှပ် တအောင်

ငါ လုပ်ပြလိုက်မယ်။

- *Garcia Lorca e Monologue of the Moon*

မြန်မာပြန်-မောင်သစ်တည် (မြသန်းတင့်)

❖ အစိမ်းရောင်အချစ်

အစိမ်းငဲ့ အစိမ်းရောင် အချစ်ငဲ့
အစိမ်းရောင် လေရယ်
အစိမ်းရောင် သစ်ကိုင်းများရယ်
ပင်လယ်ပြင်က သဘော်ရယ်
တောင်ပေါ်က မြင်းရယ်
ခါးပေါ်မှာ အရိုပ်တစ်ခု ဆင်ပြီး
အစိမ်းရောင် အသား အစိမ်းရောင် ဆံပင်
အေးစက်တဲ့ ငွေရောင် မျက်လုံးတွေနဲ့
လသာဆောင်ပေါ်မှာ
အိပ်မက် မက်နေရှာလေရဲ့
အစိမ်းငဲ့ အစိမ်းရောင် အချစ်ငဲ့
ဂျစ်ပစီ လမင်းရဲ့ အောက်မှာ
အရာဝတ္ထုအပေါင်းက

သူငယ်မကို ကြည့်နေကြလေရဲ့
ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အကြည့်တွေကို
သူငယ်မ မတုံ့ပြန်နိုင်ရှာတော့ပြီ
အစိမ်းငဲ့ အစိမ်းရောင် အချစ်ငဲ့
နှင်းမှုန် ကြယ်တာရာတွေက
အာရုံလမ်းကို ဖောက်ပေးမယ့်
အရိပ်ငါးတွေနဲ့အတူ ပေါ်လာကြပေါ့
သဖန်းပင်ဟာ လေကို
သူ့သစ်ရွက် ကော်ပတ်တွေနဲ့
တိုက်စားနေလေရဲ့
ခိုးဝှက်တဲ့ ကြောင်(လို) တောင်တန်းက
သူ့ရဲ့ ချန်စူးစူး
ရှားစောင်းပြာသာဒ်ပင်တွေကို
ထိုးထောင်စေလို့
ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူများ လာမှာလေလဲ

ဘယ်လမ်းကလေးလဲ

လသာဆောင်ပေါ်မှာ

အစိမ်းရောင် အသား အစိမ်းရောင် ဆံပင်နဲ့

သူငယ်မဟာ

ခါးအန်တဲ့

ပင်လယ်ကြီးအကြောင်းကို တွေးနေတယ်

“အို … မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားအိမ်နဲ့

ကျွန်တော့်မြင်းကို လဲပေါ့

ခင်ဗျား မှန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကုန်းနှီးကို လဲပေါ့

ခင်ဗျား စောင်နဲ့

ကျွန်တော့် ဓားမြှောင်ကို လဲ

ကျွန်တော်ဟာ ကက်ဗာရာ

တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့ရသူပါ'ဟု

"အို... လူရွယ် ငါ တတ်နိုင်ရင်
လဲချင်ပါရဲ့
ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ဟာ ငါ မဟုတ်တော့
ငါ့အိမ်ဟာ ငါ့အိမ် မဟုတ်တော့"

"အို... မိတ်ဆွေ
အိပ်ရာထက်မှာ
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
သေပါရစေ
ဖြစ်နိုင်ရင် သံခုတင်ကလေးပေါ်မှာ
စောင်တစ်ထည် ခြုံပြီး
ကျွန်တော် သေပါရစေ
ရင်အုံကနေ လည်ပင်းအထိ ရောက်တဲ့
ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပေါ့"

"ဖြူဖွေးတဲ့ သင့်ရုပ်အကျီ၌ ရှေ့မှာ
နီညိုရောင် နှင်းဆီပွင့် သုံးရာ ရှိလေရဲ့
သင့် စလွယ်တစ်ဝိုက်မှာ
သွေးစိမ်းတို့ ညှိဟောက် ယိုစီးနေလေရဲ့
ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ဟာ ငါ မဟုတ်တော့
ငါ့အိမ်ဟာ ငါ့အိမ် မဟုတ်တော့"

ဆင်ဝင် အမြင့်တွေဆီရောက်အောင်
ကျွန်တော် တက်ပါရစေ
အစိမ်းရောင် ဆင်ဝင်တွေ ရောက်အောင်
ကျွန်တော် သွားပါရစေ
ရေလှိုင်းသံတွေ ပဲ့တင်ခတ်သံ
လမင်းရဲ့ ဝရန်တာတွေဆီ ရောက်အောင်လေ"

ဆင်ဝင် အမြင့်တွေဆီကို
လှုန့်ယောက် တက်သွားကြလေရဲ့

သွေးလမ်းကြောင်းနဲ့
မျက်ရည်လမ်းကြောင်းတွေ
ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသတဲ့
ခေါင်မိုးပေါ်မှာ
သံဖြူမီးအိမ်ကလေးတွေ လင်းလို့
ဖန်စီပုံ ပြာတစ်ထောင်က
အရုဏ်ဦးကို ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်အောင်
လုပ်နေကြတယ်
အစိမ်းငဲ့ အစိမ်းရောင် အချစ်ငဲ့
အစိမ်းရောင် လေရယ်
အစိမ်းရောင် သစ်ကိုင်းများရယ်
လူနှစ်ယောက်ရယ် (ဆင်ဝင်ကို)
တက်လာကြတယ်
အမိုးပေါ်မှာတော့
လဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ စိမ်းရွှေရွှေ ပိုးစိမ်းကောင်နဲ့ရယ်

ပူဒီနာနဲ့ရယ် ပင်စိမ်းနဲ့ရယ်တို့ကို
ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေရဲ့

"မိတ်ဆွေ သူ ဘယ်မှာလဲ ပြောပြပါ့
ခင်ဗျား ခါးသီးတဲ့ သမီးငယ် ဘယ်မှာလဲ"

"မင်းကို သူ စောင့်ခဲ့တယ်
မင်းကို သူ ကြိုခဲ့တယ်
ဟောဒီ အစိမ်းရောင် ဝရုန်တာပေါ်မှာ
ဖြူဝင်းတဲ့ အသားအရေ
နက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်နဲ့
မင်းကို စောင့်ခဲ့ပါတယ်"

ကန်ရေပြင်မှာ ဂျစ်ပစီ မိန်းမငယ်ဟာ မျောလို့နေတယ်
အစိမ်းရောင် အသား အစိမ်းရောင် ဆံပင်
အေးစက်တဲ့ ငွေရောင်မျက်လုံးတွေနဲ့

လ ရေခဲတုံးက သူ့ကို ရေပေါ်မှာ
ပေါလောမျောအောင် မ ထားတယ်
ပန်းခြံငယ်လေးတစ်ခုကို ရင်းနှီးသလို
ညကို (သူ) ရင်းနှီးလာတယ်
အရက်မူးနေတဲ့ ရဲသားတွေက
တံခါးကို ထုရိုက်နေကြပြီ။

အစိမ်းတဲ့ အစိမ်းရောင် အချစ်ငဲ့
အစိမ်းရောင် လေရယ်
အစိမ်းရောင် သစ်ကိုင်းတွေရယ်
ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က သင်္ဘောရယ်
ပြီးတော့ တောင်ပေါ်က မြင်းရယ်။ ။

- *Garcia Lorca on Somnambular Ballad*

မြန်မာပြန်-မောင်သစ်တည် (မြသန်းတင့်)

❖ အချစ်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ

ဒီအလင်း၊ ဝါးမျိုတဲ့ ဒီမီးတောက်
ငါ့ဘေးပတ်လည်က ဒီ ညိုမှဲ့မှဲ့တိုင်းပြည်
သီးသန့်စိတ်ကူးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒီဝေဒနာ
ကောင်းကင်၊ ကမ္ဘာမြေနှင့် နာရီရဲ့ နာကျင်မှု

အခု အလှဆင်ထားတဲ့ သွေးရဲ့ ဒီကြေကွဲမှု
သွေးခုန်ခြင်းမရှိတဲ့ ဒီစောင်း၊ ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့ ဒီမီးတုတ်
ငါ့အပေါ်ကွဲကြေတဲ့ ပင်လယ်ရဲ့ ဒီအလေးချိန်
ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ရှင်သန်တဲ့ ဒီကင်းမြီးကောက်ဟာ

အချစ်ရဲ့ ပန်းကုံး၊ နာကျင်သူတို့ အိပ်ယာဖြစ်ရဲ့
ဒီအိပ်ယာမှာ ငါ့ ဟောင်းလောင်းရင်ဘတ်ရဲ့ အပျက်အစီးတွေအကြား
မင်း ရောက်နေတယ်လို့ ငါ အိပ်မက်မဲ့ အိပ်မက်တယ်။

ပြီးတော့ လွတ်လတ်မှုရဲ့ တောင်ထွတ်တွေကို ငါရှာဖွေပေမယ့်
မင့်အချစ်က အောက်က တပြန့်တပြော တောင်ကြားကို ငါ့ကို ပေးလေရဲ့
ဟင်းမလေ့အဆိပ်ရယ် ခါးသီးတဲ့ ဉာဏ်ပညာကို
တပ်မက်မှုရယ်နဲ့အတူလေ။

- ဘာသာပြန်- ညီမွန်

❖ အကျန်အကြွင်းများ

သီချင်းတိုင်း
အချစ်ရဲ့
အကျန်အကြွင်းပဲ။

အလင်းတိုင်း
အချိန်ရဲ့
အကျန်အကြွင်းပဲ။
အချိန်ရဲ့
ဆက်ထုံးပဲ။

သက်ပြင်းတိုင်း
အငိုရဲ့
အကျန်အကြွင်းပဲ

- ဘာသာပြန် - ညီမွန်

❖ ဂစ်တာ

ဂစ်တာ

ငိုကြွေးလေပြီ။

အရုဏ်ရဲ့ ဝိုင်ခွက်တွေ

ကွဲကြေကုန်တယ်။

ဂစ်တာ

ငိုကြွေးလေပြီ။

သူ့ကို တိတ်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ

အလကားပဲ။

သူ့ကို တတ်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သူ တအီအီ ငိုတယ်

ရေ ငိုသလို

နှင်းပြင်တွေပေါ်မှာ

လေ ငုံသလို။

သူ့ကို တိတ်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အဝေးက အရာတွေအတွက်

သူ ငိုကြွေးတယ်။

တောင်ပိုင်းက သဲနွေးနွေးတွေ

ကမ်လီယာချုံတွေကို တမ်းတခြင်း။

ပစ်မှတ်မရှိတဲ့ မြှားတွေ

နံနက်ခင်းမရှိတဲ့ ညနေတွေ

ပြီးတော့ သစ်ကိုင်းပေါ်က

ပထမဆုံး ငှက်သေအတွက် ငိုကြွေးတယ်။

အို . . . ဂစ်တာ

ဓားငါးလက်ကြောင့်

သေလောက်အောင် ဒဏ်ရာရထားတဲ့ နှလုံးသား။

- ဘာသာပြန် - ညီမွန်

❖ နှုတ်ဆက်စကား

ငါသေရင်

လသာဆောင်ကို ဖင်ထားလိုက်ပါ။

ကောင်လေးတစ်ယောက် လိမ္မော်သီးစားနေတယ်

(ငါ့ လသာဆောင်ကနေ သူ့ကို ငါမြင်နိုင်တယ်)

ကောက်ရိုတ်သမား ဂျုံခင်းကို ရိုတ်သိမ်းနေတယ်

(ငါ့ လသာဆောင်ကနေ သူ့ကို ငါကြားနိုင်တယ်)

ငါသေရင်

လသာဆောင်ကို ဖွင့်ထားလိုက်ပါ။

- မျိုးတေဇာမောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသည်။

❖ ကောင်းကင်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ

ကြယ်အိုကြီးက

သူ့ရဲ့ မျက်ချေးဗရုပျစ်နဲ့မျက်လုံးတွေကို

မှိတ်ပစ်ချင်နေပြီ။

ကြယ်အသစ်ကလေးက

ကောင်းကင်ကြီးကို

အပြာရောင်ဆေးနဲ့

သုတ်ပစ်ချင်နေတယ်။

(တောင်ပေါ်က ထင်းရှူးပင်တွေကြားမှာတော့

ပိုးစုန်းကြူးတွေ)

- *In a corner of the sky by Federico Garcia Lorca(Spain)*

မြန်မာပြန် - မောင်ဒေး

❖ အဆုံးအစမဲ့ ကဗျာ အသေးလေး တစ်ပုဒ်

လမ်းမှားကနေ သွားတယ် ဆိုတာ
နှင်းတွေဆီ ရောက်ဖို့ပဲ၊
နှင်းတွေဆီ ရောက်ဖို့နဲ့
နှင်းတွေဆီ ရောက်ဖို့ဆိုတာဟာ
နှစ်ဆယ်ရာစု တစ်လျှောက်လုံး လေးဘက်ထောက်ပြီး သနင်္ဂြိုဏ်းတွေပေါ်က
မြက်တွေကို စားဖို့ပဲ။

လမ်းမှားကနေ သွားတယ် ဆိုတာ
မိန်းမတစ်ဦးဆီ ရောက်ဖို့ပဲ၊
အလင်းရောင်ကို မကြောက်တဲ့ မိန်းမ၊
တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ ကြက်ဖနှစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ၊
ကြက်ဖတွေကို မကြောက်တဲ့ အလင်းရောင်၊နောက်ပြီး နှင်းတွေရဲ့
ထိပ်ဖျားပေါ်တက်ပြီး သီချင်း ဘယ်လို ဆိုရမှန်း မသိတဲ့ ကြက်ဖတွေ။
ဒါပေမယ့် နှင်းတွေသာ အမှန်တကယ် လမ်းမှားကနေ သွားခဲ့ရင်၊
အဲဒါဆို သူတို့ တောင်ဘက်က လေတွေနဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်တယ်၊

နောက်ပြီး လေတွေက ညည်းညူသံတွေကို ဂရုမစိုက်လေတာကြောင့်၊
ငါတို့ဟာ တခါပြန်လည် လေးဘက်ထောက်ပြီး၊ သချိုင်းတွေဆီက မြက်တွေကို
စားရလိမ့်ဦးမှာ ဖြစ်တယ်။

မီးတောင်များရဲ့ အရုပ်ဒေသကို မြုပ်အုပ်ပစ်လိုက်တဲ့
ဖယောင်းနဲ့ ပြုလုပ်ထားပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဂျုံပြင် နှစ်ပင်ကို ငါတွေ့တယ်၊
နောက်ပြီး လူသတ်သမားရဲ့ မျက်ဆန်တွေကို တွန်းမှီထာပြီး၊ ငုံနေတဲ့ ငရူး ကလေး
နှစ်ယောက်ကို
ငါတွေ့တယ်။

ဒါပေမယ့် နှစ် ဆုံတာဟာ ဘယ်တုန်းကမှ နံပါတ် တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့၊
အဲဒါဟာ မချိတင်းကဲ ဝေဒနာ၊ နောက်ပြီး အဲဒါရဲ့ အရိပ်၊
အဲဒါဟာ ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ချက် မဲ့လိုက်သလဲ ဆုံတာကို ချစ်ခြင်းက
သိရှိသွားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဂစ်တာ တစ်လက်၊
အဲဒါဟာ အခြား တစ်စုံတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော အဆုံးအစ မရှိခြင်းရဲ့
သက်သေပြချက်၊
နောက်ပြီး သေသူ ပတ်ပတ်လည်အား ဝန်းရံထားသော နံရံများ၊
နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မပြီးနိုင်သော ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်ခြင်း
အသစ်စက်စက်ရဲ့ နှိပ်စက်ညှင်းပန်းမှု။

သေသူများဟာ နံပါတ် နှစ် ဆိုတာကို မှုန်းကြတယ်၊
ဒါပေမယ့် နံပါတ် နှစ်ဟာ မိန်းမတွေကို အလွယ်တကူ အိပ်ပျော်သွားအောင်
လုပ်နိုင်တယ်၊
ပြီး မိန်းမတွေဟာ အလင်းရောင်ကို ကြောက်လန့်တာကြောင့်၊
အလင်းရောင်တွေဟာ ကြက်ဖတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်တယ်၊
ပြီး ကြက်ဖတွေ အားလုံးဟာ နှင်းတွေပေါ်ကနေ ပျံနိုင်တာကြောင့်၊

ငါတို့ဟာ လေးဘက်ထောက်လိုက်ပြီး သန့်ရှင်းတွေဆီက မြက်တွေကို တစ်သက်လုံး
စားရလိမ့်ဦးမှာ ဖြစ်တယ်။

- *LITTLE INFINITE POEM - Federico Garcia Lorca*

နေမျိုးဆက်လူ - ဘာသာပြန်
ဇန်နဝါရီ၊ ၁၀ ရက်နေ့၊ ၁၉၃၀။